

gused asjad ja rohked maias ollesid, mis
kallid ei olle, ja mis nemmad ilma waewa-
ta weiksid tada, nenda kui ädikas on. Nüüd
surreb monni laps rouge többesse; monni
konkab poistetand jallaga; monni kaebab
hamba ja kõrwa wallo ülle; monne külge
hakkab teiste hoiaus; ja ükski ei tea en-
nast aitada. Nenda tulles nüüd monne
suggune hädda maa = rahwa sekka —
Kummalus ja heletus on ikka se, kust lei-
ge suren o-sa hädda ja wiidetjust innimes-
te peäle tulles!

Sest surrest kahjust, mis wiin teeb.

* * *
Kui mul on wiina, siis ollen ma mees:
Winaga kaswab mo südda mo sees,
Et ma siin waewa ja murret ei nä:
Summala wiljoke kahjo ei te!

* * *
Sedda kummalat ja nurjatumat sal-
ma aias ja laulis Niggola Juhhan ikka,
kui moistlikkud innimesed temma mele
tulletasid, et ta nenda liast ei piddand jo-
ma. Sedda sõimatti sepärrast ka Joma
Juhhaniks. Sesamma Niggola Juhhan
olli nouakas mees olnud, agga jomiste läb-
bi olli temma ni wäseks sanud, et temma
naene ja tema lapsed ihho allaste kerjamas
käisid. Temma olli esite igga hommiko
üht